

Nu sad han her paa Bænken mellem „Korøgere og stinkende Stalddrenge“ — som han tænkte ved sig selv i et Raseri, der gjorde Bylderne i hans Ansigt ganske blaa. Rundtom langs Stuens Vægge var Samtalen stilnet af, og tilsidst forstummede den næsten helt. Man sad og ventede paa, at Emanuel eller en anden skulde give nogen Underholdning tilbedste, oplæse en Fortælling, udlægge et Eventyr el. lign. Emanuel lagde imidlertid slet ikke Mærke til denne Tavshed. Efter at have hilst paa hver især af de tilstedeværende og givet dem Haanden, havde han taget Plads ved den øverste Bordende, hvor han efterhaanden var falden hen i en dyb Aandsfraværenhed. Det var Mødet hos Sogneraadsformanden, der endnu satte hans Sind i Bevægelse og fik hans Tanker til at flyve Fremtiden imøde i skælvende Forventning.

„Skal vi da slet ikke tage os noget til iaften?“ sagde endelig en kæk Stemme henne fra Pigernes Bænk.

Dette utaalmodige Udraab og den lille Latter, som det rundtom fremkaldte, vakte ham endelig. Han saae op og sagde:

„Du har Ret, Abelone! Lad os se at faa noget igang! . . . Har ikke du noget at fortælle os iaften. Anton?“ henvendte han til en brunskægget, præstelig lille Mand med hvidt Slips og Kalot, der sad tilbagelænet i en gammel Kurvestol ved den anden Ende af Bordet med Hænderne foldede omkring et stort Træpibehoved. Denne Mandsling var Sognets nye Skolelærer, den bekendte Anton Antonsen, en forhenværende „Frilærer“, der efter Sogneraadets Indstilling var bleven gamle Mortensens Efterfølger. Som Svar paa Emanuels Spørgsmaal lagde han Hovedet skælmst paa Siden og sagde langsomt og med bred Dialekt:

„Nej, iaften tror jeg nok, at jeg vil sige, som det hedder med et godt gammelt Ord: Jeg tier og tygger sammen.“